

KEITH KELLER

Grammofon- bogen

EKSTRA:
MYSTISK
GRAMMOFONPLADE

Dario Campeotto vandt guld for 100.000 »Angelique«er på mindre end et år – og blev feteret filmstjerne ved siden af

DET VAR DARIO

Dario Campeotto – alle damernes helt

DER
ROKKEDE
VED
ROCK'EN

*- og så
rullede lavinen*

Det er blevet spået i flere år nu, at rock-musikken lå for døden, men rock'ens voldsomme hjerte- og taktslag (på 2 og 4) bankede dog videre bag de fleste af pop-musikkens pladefrembringelser i 1961.

Noget andet er, at der i 1961 blev rokket alvorligt ved rock'ens ubetingede førerstilling.

Uden at vride sig i hofterne eller at slå sit melodimateriale som var det boksebolde, men tværtimod ved at synge smidigt, fyldigt, næsten lidt operettepræget og samtidig ved at optræde med gammeldags tribunehelt-elegance (endda med læderjakken udskiftet til fordel for en midnatsblå smoking og

Robertino Loreti,
international italiensk
sukces med udgangspunkt
i Danmark

en særlig manufakturhandler-triumf af et stik-ind-under-flippen (slips) blev den danske italiener fra Vesterbro – Dario Campeotto – »Årets mand« i dansk pop-musik.

(En alvorlig konkurrent – både i junior-elegance og i sang med andre traditioner end Elvis Presley's – var forrige års store, lille helt, også næsten lige så dansk som italiensk, Robertino Loreti. Ham så man imidlertid mindre til herhjemme, mens han indledte en alvorlig erobring af det internationale marked.)

Campeotto blev båret til tops af årets danske Grand Prix-melodi, Axel V. Rasmussens fortrinlige »Angelique«. Melodi og sanger var som skabt for hinanden, men melodien var for god til at vinde i Cannes. Gode melodiers skæbne har ofte været at blive overhørt i første omgang.

Siden har »Angelique« ikke været til at overhøre. Den har en sådan succes i Skandinavien, at det endnu ved årets slutning er umuligt at sige, om Dario Campeotto overhovedet har andre toner at meddele sit store pop-publikum.

Måske er Campeotto også lige glad. Han har tjent en mindre formue ved at være Angelique-sangeren, og hans ambitioner går i øvrigt i retning af opera og operette. I foråret 1961 skal han synge operette på Odense Teater. Den 22-årige sanger synes midt i al ståhejen omkring sin person at have bevaret sin sans for proportioner. Han kan også udtrykke sig bedre end de fleste. Som i følgende citat fra et Leif Mariager-interview i Billed-Bladet:

— Ja, misforstå mig nu ikke. Angelique er en god melodi, og jeg synger måske også en tak bedre end de fleste schlagersangere, men det har gang på gang været et chock for mig at se piger på 16—18 år med et udtryk i ansigtet som

Dario Campeotto mener,
at de unge pigers
voldsomme interesse
skyldes TV-betagelse

en blanding af dyrisk vildskab og hysteri, at opleve piger, der klammer sig til en og bare vil røre ved en. Jeg tror nok, forklaringen er den, at, ja, hvad skal man kalde det, billedskærm-betagelsen skal afreageres hos de unge piger.

Og videre — om fremtiden:

— ..hvis stemmematerialet ikke slår til til noget stort, har jeg en anden tanke. Det er jo klart, at jeg tjener en del. Jeg mener, at når man opfører sig ordentligt og for hver 14. dag sætter penge i banken, så vil der være en stor pose, når året er omme. Ja, jeg kunne godt tænke mig at bruge pengene fra disse 2—3 år — hvor længe mon sådan et væddeløb varer? — til at starte noget med biler ... en servicestation med et motel.... Biler er jo min anden galskab.

Dario med damerne
Raquel Rastenni og Grethe Sønck

Gitte under en pause
i optagelserne af »Ullabella«

Gitte

gik sine egne veje

Spøg og skæmt
med Otto Brandenburg

Et godt sangråd
fra Hans Kurt

Hjemme hos »Farmand«
i Allégade

Der er ingen tvivl om det, lille Gitte gik hen og blev »Årets pige«, årets store pige. Flot klaret. Det er jo ikke så længe siden, hun var noget af det mest øretæveindbydende, man kunne forestille sig i retning af små piger i Danmark.

Det var begyndt som en landeplage, men de klæbrige ord og toner endte med kun at være en plage — Gittes vise om Gitte, der ville »giftes med Farmand«. Men nu elsker alle Gitte igen, og denne gang skulle der ikke blive anledning til fortrydelse, for nu hænger populariteten på mange knager.

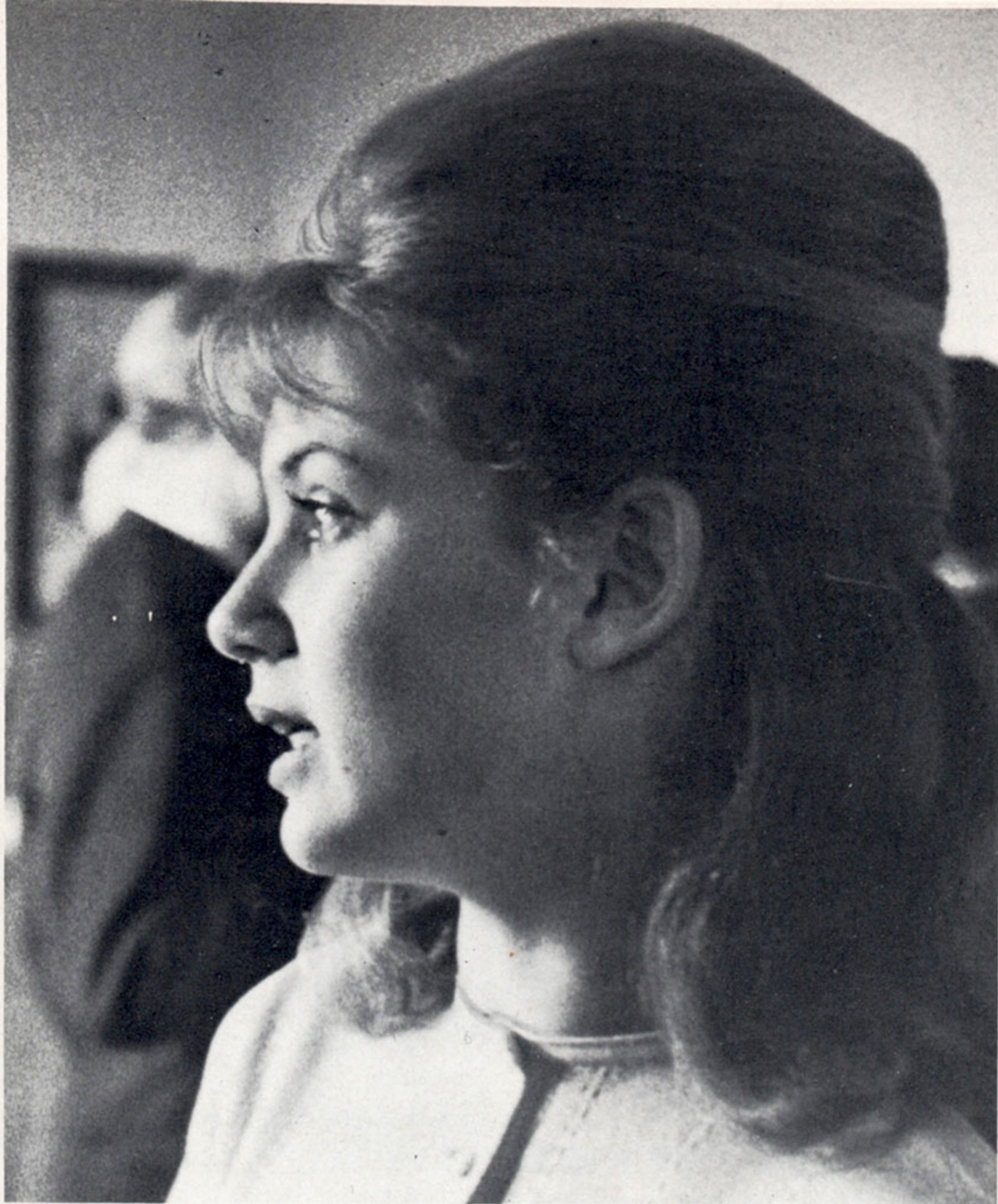
I en alder af femten år er Gitte Hænning »genopstået« som en lovende filmskuespillerinde — hun viste sig velbegavet og kunstnerisk modtagelig for instruktion i sin debut- og titelrolle i filmen »Ullabella« — og navnlig som en af lange tiders mest sikre og charmerende mikrofonstemmer.

Selv »Farmand« har for resten fået revanche. I dag er Otto Hænning på egen hånd en fin visesanger, og han har haft sin egen grammofonsukces som forsanger i den nye mode i alsang, der skal få folk til at synge med, mens grammofonen spiller.

Som elev på Bernadotte-skolen har Gitte ikke haft alt for svært ved at passe sit arbejde som sangerinde, men det er nok tvivlsomt, om hun lige som sin storesøster, Jette, når at blive student. Gitte er kommet i Richard Stangerups »stald«, så hun er i gode hænder, også hvad præsentation i udlandet angår.

I tysk TV har Gitte allerede optrådt i flere store udsendelse. Hun var egentlig udpeget til at spille over for Cliff Richard i en engelsk film, men det blev alligevel ikke til noget. Årsag: producenterne havde troet Gitte ældre, end hun var, og en pige på 15 måtte ikke ende med at blive forenet med helten — selv om hun nok så meget havde haft tanker om endnu ældre mænd, da hun selv var endnu yngre.

Gittes sangstil — såvel som hen-

des fotogene ydre — har absolut det internationale over sig. Hun kan virkelig synge, og hun går i skole hos de rigtige pop-sangere som Peggy Lee, Ella Fitzgerald og Mel Tormé. Hvordan fandt overgangen fra pjattet barne-krukkeri-koketteri til Gitte af i dag sted?

Gitte fortalte det selv i disse ord for over et år siden til en journa-

list: — Jeg skulle indsynges melodien »Pretty-Eyed Baby« med den engelske Laurie London, men stakkels Lauries stemme var i overgangsvanskeligheder, og den kunne slet ikke følge mig, for mit toneleje lå så højt. Men den klarede jeg nemt. Jeg transponerede min egen stemme lidt ned.

Laurie London var reddet for

denne ene gangs skyld, stod der så at læse som kommentar til udtalelsen, og der stod videre: — Men Gitte var reddet på langt længere sigt, for det viste sig, at hun nu sang med en honning-tonet, næsten voksen kvindestemme, som meget vel kan gå hen og blive den, vi har savnet i dansk populær-sang.

1961 viste, at det blev den.

DE PEGER FREMOVER

Nina & Frederik trækker sig gradvist,
graciøst tilbage til privatlivet

NINA OG FREDERIK

øgede duoen til en trio, og det nyeste medlem, sønnen Nicolas Ali Floris van Pallandt, gjorde det klart, at de fleste fremtidige forestillinger ville foregå hjemme bag privatlivets poppelhegn i Høsterkøb eller, hvor Nina og Frederik

ellers vil få deres hjem. Ninas stemme og Frederiks komposition »April Fools« lod sig høre i Astrid Henning-Jensens film »En blandt mange«, og filmarbejde på forskellige hold synes at være navnlig Frederiks fremtidsambition.

ELVIS PRESLEY

omtalt — tro det eller lad være — i 1961 i såvel Danmarks »Politiken« som USA's »Time Magazine« af krasse filmkritikere som en udmærket filmskuespiller. Samtidig forlod han i et genialt spring sin hidtidige karriere som »King of Rock«, studsede sin bakkenbarter og sang en moderne udgave af »Muss i' denn« med blid stemme, så alle måtte overgive sig. Han fulgte sin ny stils succes op og beviste — som Brigitte Bardot og Marilyn Monroe før ham — at de hårdest fordømte blandt de mest populære — som regel har dette stof i sig.

BIRGIT FALK

sang sig til folkelig succes på mågevinger (i selskab med brødrene Winckler) som Birthe Wilkes afløser på en af øresundsruterne. Siden ransagede hun de mere eksklusive pop-muligheder på Kystens Perle. Hun nåede ikke at finde sig selv helt, men det var klart, at hun er på vej. Blandt andet har hun, hvad så mange andre unge sangerinder mangler: sans for en behersket melodramatisk tribuneoptræden.

de peger fremover SKØNT
DE FLESTE SPILLER
GAMMELDAWS

Papa Bue med sine vikinger

LEDERNE

af de såkaldte »trad bands«, hvilket vil sige orkestre som vor hjemlige Papa Bues, spiller musik, som man tænker sig, de spillede i det gamle New Orleans. »Trad« er en forkortelse for »traditional«, i overensstemmelse med traditionen, men opfattes af kritikere som »traditionel« i betydning fortærsket. Hvad man så end synes, er »trad« ude i Europa den store ting for tiden og så småt ved at blive det herhjemme, hvor Papa Bue dog har sørget for, at tingen ikke kommer overraskende for nogen. Blandt »trad«-nænderne har vi hollænderne »The Dutch Swing College«, men ellers er følgende englændere i spidsen for det fornøjelige bagstræb:

Acker Bilk blander musik
og morskab

ACKER BILK

spiller klarinet, men er ellers uddannet som grovsmed i Somerset. Iført stribebe vest og bowlerhatte optræder Bilk og hans mænd gerne stående i svømmebassin'er eller siddende i trapez'er. Et oprindeligt forsøg på for alvor at skabe autentisk jazzmusik er for længst opløst i larmen af latter og kasseapparatets liflige ringen.

KENNY BALL

løb lige så lidt som flertallet af pop-kolleger fra alle kategorier den risiko at lancere nyt melodimateriale, men satte en gammel stridshingst — i dette tilfælde »I Love You, Samantha« — i ny galop. Trompetist Ball er modstander af skøre kostymer og ligner heri kollegaen Nat Gonella. Begge vil holde sig klar til at skifte stil i en fart, når moden kræver det — uden at skulle spille tid på omklædninger.

Nat Gonella fik et come-back

Dutch Swing College Band

The Temperance 7 – med megen morskab

THE TEMPERANCE SEVEN

mødtes, da de studerede ved Londons Royal College of Art, og de har nu gjort det til en profitabel fritidskunst at give sådanne søde gamle sager som »My Blue Heaven« og »You Are Driving Me Crazy« alvorlige indsprøjtninger af badekars-gin i de flammende tyveres stil. Medlemmerne — der er reelt ni — koketterer på scenen med selv at være gin-påvirkede.

CHRIS BARBER

har snart spillet »trad« i så mange år, at det kunne være ham, de andre efterligner. Den stadig populære rødblonde basunist prøver at holde igen i strømmen af pjank — men overlever alligevel især, fordi han musikalsk ikke kan lade være med at følge den.

Chris Barber med amerikanere

Juliette Greco lodder nat-klubbernes dybder

helt alene

Juliette Greco

I skyggen af svær sygdom sang Edith Piaf videre i 1961, og den lille, spinkle kvinde med det store hjerte og evnen til at skabe andægtig tavshed såvel som tagløftende jubel i henholdsvis den mest larmende pariserklub og det mest eksklusive koncertlokale bevarede også sit internationale publikum ved hjælp af nye grammofonplader.

Edith Piafs landsmandinde Juliette Greco med den tobaksrøgslørede stemme og sangene om kærlighed, hvis sødme blandes med synd, og om liv, der på en eller anden måde altid kun lader sit lys se, fordi der ligger et melankolsk, mere eller mindre eksistentielistisk halvmørke udenom, besøgte i 1961 Danmark.

Juliette Greco er af korsikansk oprindelse, men født i selve Frankrig — Montpellier, februar 1927. Selveste Jean-Paul Sartre, den store eksistentielistiske forfatter, har skrevet en sang til hendes repertoire: »La rue des blancs manteaux«, og på grund af sit udseende har sangerinden også fundet dørene åbne til en karriere som filmskuespillerinde.

Edith Piaf

M

Arne Lamberth
– ny frasering af
gamle toner

Bror Calle –
gammeldaws eksport til den ny verden

ændene bag musikken

Næppe et danseparty for de lidt ældre end 18årige i Danmark afvikles uden at gulvtæppet før eller siden rulles til side for amerikaneren Ray Conniff, hans syngende orkester og hans orkestrale sangkor samt den støt pulserende, støt frem- og tilbagetøflende rytmesektion, der er forankret i janitcharens brug af stålkoste på lilletrommen.

Er det ikke Conniffs musik, der anvendes, kan det være Arne Lamberths, Harry Arnolds, Otto Frickers, Harry Felberts, Frank Barcleys alias Bent Fabriciur-Bjerrers, Ole Høyers, den 50-års jubilerende Bror Calles eller såmænd Ove Sopps.

For alle disse mænd, hvad enten de fremtræder som kapelmestre eller som mestre for musikken, der ledsager forskellige pop-sangere gennem skærene, gælder det, at de så dejligt kan deres kram, og at de aldrig leverer sjuskearbejde. Melodierne kan lejlighedsvis være dårlige, de garneres altid med imponerende dygtighed.

Mændene bag musikken har det fælles, at de har en grundig skoling som musikere bag sig. Tilfæl-

Ove
Sopp –

Ole Høyer
alias Norman Dane

det Ray Conniff er typisk. Her er hans levnedsløb:

Født som søn af musiklærer i Attleboro, Massachusetts 1916. Spillede basun og arrangerede i årene 1934 til '55 hos blandt andre Bob Crosby, Artie Shaw og Harry James. Har leveret baggrundsmusikken til plader med sangerne Johnny Ray, Guy Mitchell og Johnny Mathis. Har siden 1955 været fast arrangør og dirigent for

amerikansk Columbia (Philips i Europa) ved pop-indspilninger.

En lignende erfaren mand bag musikken er i Danmark Jørgen Ingmann, der i efteråret 1961 tiltrådte som indspilningschef på Metronome. Ingmanns orkester (se andetsteds i bogen) vil blive savnet, men Ingmanns musikalitet vil fremover komme endnu flere lyttere (og pop-kunstnere) til gavn og glæde.

Ray Conniff – dansernes fryd

Harry Arnold –
musik for musikere

Harry Felbert –
den joviale forgrund

Otto Francker –
den smidige baggrund

Bent Fabricius-Bjerre
blev ekspert i filmmusik

Jørgen Ingmann
erobrede Amerika med Apache

René Kollo
et barn af Berlin

Freddy Svensson sang søde sange

Et pænt ydre er stadig ingen hindring, og kan man ligne naboens nydelige søn i stedet for den romantiske, men farlige fremmede, der er på gennemrejse i byen, så kan man ikke alene vinde mødrenes hjerter, men måske til sidst også de unge pigers. Pæne unge mænd i årets pop-parade var:

Peter Kraus
nu helt uden Conny

Freddy Quinn
med den voksne stemme

FREDDY SVENSSON

Han sang nu næsten for pænt i sine debut-versioner af »Dumme Gigolo« og »Kom i Morgen« (hans egen version af »Where The Boys Are«). Svensson er dansker, og når han engang helt smøger sin fortid som kirkesanger af sig og bare synger til, kan han godt få det pæne og det pekuniære til at gå i spænd.

FRANKIE AVALON

Der var en tid, hvor den unge Frankie Avalon gik omkring med ambitioner om at blive en ny Sinatra. Hans grammofonselskab foretrak at holde ham inden for rock-traditionens rækkevidde, men Frankie er på det sidste blevet så indbringende en besiddelse, at han

Frankie Avalon i »The Alamo«

Sådanne pæne unge mænd

snart kan begynde at bestemme sin egen vej — som den allerede er blevet antydnet i hans behersket-rytmiske indsyngninger af f. eks. »Green Leaves of Summer« og »Ballad of the Alamo«. Begge er fra John Waynes gigantfilm »The Alamo«, hvori Frankie har en af de større af de mindre roller. Næste år får man ham også at se sammen med Fabian og Paul Anka i Zanuchs film om D-dagen.

FREDDY QUINN

— tidligere kendt som Freddy »Heimweh« efter sin første »store« plade, siden lige ved at gå i glemmebogen, men nu på vej opad igen — fordi han er en af de pop-sangere, der ikke blot henvender sig til et aldersmæssigt bredt publikum, men også har sangteknikken

og den medfødte sangstemme helt i orden. Lige som Ricky Nelson begyndte Freddy i god tid — som yngste medlem af en cirkustrup. Freddy regnes i dag almindeligvis for tysker, skønt han er født i Jugoslavien.

RENE KOLLO

er derimod så tysk som muligt. Han er født i Berlin, uddannet fotograf, men han er af musiker-slægt, og så lod han sig indrullere hos en sanglærer og en dramatiklærer, og i år har Polydor-selskabet lidt uoverbevisende ladet ham debutere internationalt — i lånte fjer: Rickey Nelson's succes »Hello, Mary Lou«, men bagsidens moderne version af den gamle »Das gibt's nur einmal« gav løfter om en mere personlig fremtid for

Kollo, der også bare er et par og tyve endnu — en bedre alder for debut'en end de farlige, forcerede 16 års-spring lige midt ind i arenaen, der som oftest resulterer i et lige så hurtigt spring — tilbage til mørket.

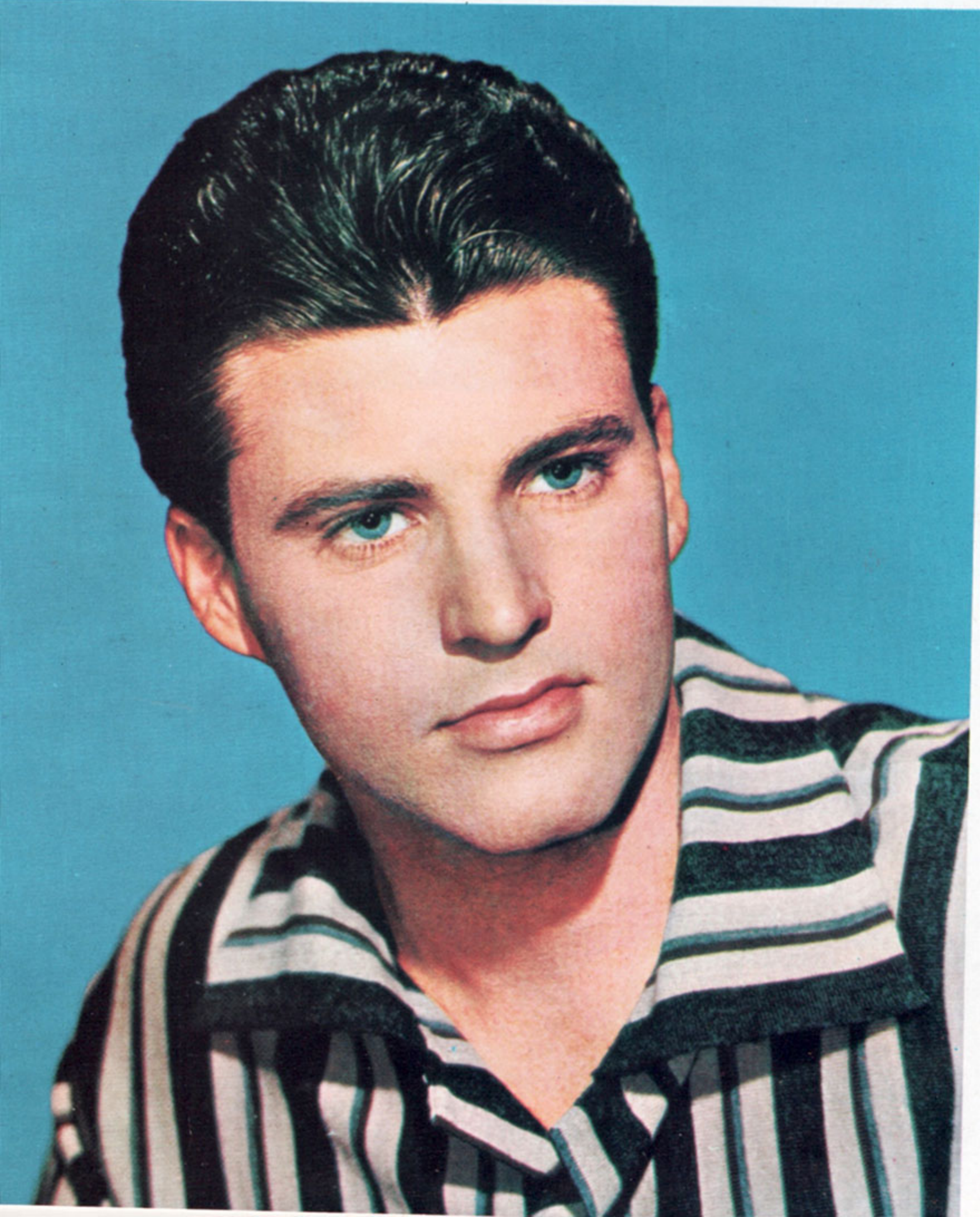
PETER KRAUS

Peter er selvfølgelig den ene halvdel af Connie, men da det unge pop- og filmpar aldrig fik lov til at blive ordentlig formålet på plade (de tilhører hver sit selskab), er den nette unge rock-ruller Kraus fra München nu i stigende grad ved at skabe sig en eksistens som slet og ret Peter Kraus. Foruden tyske tekster har »der Peter« på det sidste også taget de engelske op — og har dermed fået chancer også vestpå.

RICKEY NELSON

som prydede omslaget af Grammofonbogen for to år siden, har i mellemtiden været lige ved at blive glemt, fordi han i høj grad helligede sig en ny og lovende karriere som filmskuespiller. Han fejrede sin tilbagekomst til topplacering blandt de mildere rockende — og lejlighedsvis slet ikke rockende — popsangere med albummet »Rick is 21«, der blev udsendt 8. maj 1961, dagen, hvor Mr. Nelson blev

myndig. For resten har Ricky været mere eller mindre professionel hele sit liv. Han er født ind i en familie af tribunekunstnere. På film har han med personlig succes vist sig i John Wayne-opus'et »Rio Bravo« og i selskab med Jack Lemmon i »Det skøre skib«. På 21-årsdagen fik Ricky sin bankopgørelse — den lød på en halv million opsparede dollars.

Sarah Vaughan
– dygtighed i koncentrat

I EN KLASSE FOR SIG

Det var vel næppe at vente, at så ulige par som Ellen Winther og Ib Hansen fra Det Kgl. på den ene side og Sophia Loren og Peter Sellers på den anden skulle gå hen og blive årets populæreste par på det danske grammofonmarked. Sådan gik det ikke desto mindre — på grund af henholdsvis Nordisk Polyphons populære (i

ordets bedste forstand) udnyttelse af operaparret til lettere sager end opera og den internationalt anvendte idé med at sætte Italiens karakterfulde sexpige og Englands mest begavede yngre komiske skuespiller sammen først i filmen »Millionøsen« og dernæst på pladen »Goodness Gracious Me«... Herhjemme efterlignedes Sophia-

Sellers-sukces'en af først Henning Moritzen med frue (Lise Ringheim) og dernæst af Dirch Passer med Birthe Wilke... Dirch selv fyrede ellers for alvor sig selv af som grammofonstjerne med »kanonkonge«-sketchen fra Stig Lommers »Værsgo' og skyl«-revy.

Sophia Loren er ikke den eneste pige, der via et kønt ydre er gået

Vivi Bak på arbejde og på ferie –
på modstående side et portræt
fra grammofonstudiet – og her
et ferieblende fra Cannes

Hans Kurt

Sophia Loren i London

Frederiks show i Tylösand

Jørgen Reenberg

Peter Sellers

Dirch Passer herhjemme

